

zijn de felle kleuren, en 't helder wit komt ook nog voor aan de zijden en op de vleugels, maar de borst is zacht, warm bruinrood, naar achter toe verbleekend, de dekveeren van nek en rug zijn groenig donkerbruin met lichtere randen.

Het is mij niet mogelijk te zeggen, hoe mooi dit vogeltje is en mijn teekening is ook verre van voldoende, want daarin komt het fijne bekje met het geestig gekromde puntje van de bovensnavel die daarvoor heel even getand is, niet tot zijn

recht. Maar als ik u geleerd heb, het diertje te zoeken en te onderscheiden, dan ben ik al ruimschoots tevreden.

Er is nog heel wat anders van de telegraafdraden te vertellen, maar daarmee wacht ik liever tot het najaar.

De geelgors overwintert in ons land en zingt al in Februari, de roodborst-tapuit komt in Maart en met half April zijn de boompiepers er ook al.

JAC. P. THIJSSSE.



Nog een mooi Lentebloempje.

(*Leucojum vernum*. Groot sneeuw klokje of Maartklokje.)

In de eerste aflevering van de eerste jaargang schreef ik een stukje over ons eigen inheemsch sneeuw klokje; laat mij u nog een ander bloempje voorstellen, dat met volle recht op de zelfde naam aanspraak maakt.

In ons land is het tot nu toe niet in 't wild gevonden, even over de grenzen kunnen wij het aantreffen; zijn wetenschappelijke naam is *Leucojum vernum*; 't is naaste familie van *Leucojum aestivum*, een landgenoot, die onze lezers uit de 1ste jaargang kennen.

Deze laatste heeft, zooals u daar ziet, veel bloemen aan één stengel; *L. vernum* op elke steel echter maar één; tenzij er een enkele tweeling bij mocht zijn. Van de vele bolletjes, die ik bezit, had er namelijk één elk jaar twee bloemen in één vlies. Ook deze week is de tweeling, die ik hier geteekend heb, weer komen kijken. We zouden, om meteen de soortnamen te verklaren, de eerste Lente-, de tweede Zomer-*Leucojum* kunnen noemen; maar onder *Leucojum* verstaan de bloemisten heel andere planten (*Matthiola*).

Een jaar of vier geleden heb ik een paar bloempotten met deze plant op de bloemmarkt gekocht, en sedert bloeien ze elk jaar in mijn tuin, zonder dat ik er vaak naar behoef om te zien. Alleen als 't sterk vriest en er geen sneeuw ligt, dek ik ze met bladeren. De verkooper noemde ze: Groote Sneeuw klokjes.

Een veertien dagen na 't gewone sneeuw klokje, in de eerste weken van Maart meestal, beginnen zich de klokjes van *Leucojum vernum* uit het beschuttende vlies te wringen, en laten hun melkwitte bloemkroon hangen.

Bij mooi, zonnig weer richten ze zich eenigszins op, maar bij kou of regen, of tegen de avond hangen ze weer halfgesloten loodrecht neer.

Zoo zijn ze beter beschut tegen de vorst en de

Maartsche buien. Aardig is het te zien, hoe de regendruppels als kleine parels over de bolle bloemblaren rollen, zonder ze nat te maken; geen droppeltje, hoe klein ook, belandt in de bloem; de witte bladeren liggen dan ook een heel eind over elkaar heen; die druppel zou daarbinnen ook niets dan kwaad kunnen uitvoeren: 't regenwater zou het stuifmeel bederven en de honing wegspoelen.



Een tweeling van *Leucojum vernum*.

Waar die geborgen zijn, wijzen u de honingmerken: zes groene vlekken dicht bij de top der bloembladeren; van binnen schijnen die vlekken geel door; is de plant binnenshuis gekweekt, dan is het honingmerk ook van buiten meestal zeer bleek, bijna geel.

Een heerlijk zoete geur, die wel wat van boschviooltjes heeft, lokt de bijen aan, die, door het lentezonnetje uit hun slaap gewekt, in onze tuinen komen snoepen. Door de groene vlekken worden zij naar het binnenste van de bloem verwezen, als ze

zich vergasten willen. En daar binnen is een tweede wegwijzer.

Midden in de bloem ziet u de sierlijke stafper; net een vaasje met een spits toeloopend deksel. Als u dat vaasje goed bekijkt, bespeurt u, niet ver van de top ongeveer, een licht-groene kring; daar wordt de honing afgescheiden. De hongerige bijen begrijpen dit dadelijk; dat is vaak waar te nemen in de tuin en ook wel voor het venster.

Met hun gewone drift dringen de bijen diep in de bloem en stooten tegen de neerhangende meeldraden. Die hebben elk aan hun top twee gaatjes; waaruit met schokjes telkens bij kleine beetjes stuifmeel neergestrooid wordt op de harige kleeren van de bezoekers. Die strijken het, zonder het te weten, bij een tweede en derde bloem tegen de punt van het dekseltje af, dat op het vaasje zit, en de bloem is bestoven; want die punt is de stempel, net als bij het viooltje.

Door het holle vaasje heen zenden nu de stuifmeelkorrels buisjes naar het binnenste van de dikke groene knop, die boven elke bloem te zien is. Daarin rijpen dan de zaden, en die knop wordt tegen Juni een groote, paarsroode vrucht, gevuld met donkerbruine bolletjes, soms zoo groot als erwten.

Is het slecht weer tijdens de bloei, dan krijgen de Maartsche klokjes (Märzglöckchen heeten ze in Duitschland) geen vrucht en zaden, of ge moet ze een handje helpen; met een zacht penseel gaat het overbrengen van het stuifmeel op de stempels heel goed.

De bladeren zijn veel steviger, dikker en breder

dan bij onze sneeuwkllokjes, maar zij hebben evenals deze lichte punten en zijn ook met een dunne waslaag overtoegen, zoodat ze niet nat worden bij regenweer of door 't begieten. Tegen het eind van de bloeitijd krullen ze zich heel sierlijk naar achter om.

't Is jammer dat dit fraaie plantje bij ons zoo weinig bekend is; als u bij een bloemist of op de markt er eentje aantreft, kan ik u raden het te koopen; u zult er veel plezier van hebben en dat nog wel in een tijd, dat de tuinbloemen zoo schaarsch zijn. Elk jaar vormen zich in de oude bol weer nieuwe, en zooals ik zei, veel zorg vereischen ze niet.

Een paar planten, met een twintig bollen ongeveer, heb ik een paar jaar geleden met kluit en al eens buiten geplant, op twee plaatsen, waar niet veel wandelaars komen en die ik in 't voorjaar geregeld bezoek. Dezer dagen heb ik mij verzekerd, dat ze nog leven en goed voort willen.

Wie in de gelegenheid is moet ook de proef eens nemen met het invoeren van deze Maartsche klokjes. Ze moeten lichte grond, liefst bosgrond hebben en een weinig bescha-

duwd staan, anders verdorren de bladeren te vroeg in 't voorjaar. Ook moet er in 't najaar veel loof vallen, dat ze 's winters dekt. Aan de zuidzij van een boschje met laag hout is wel een goede plek te vinden.

Om de kans op slagen te vergrooten, moet u in 't eerste jaar de andere planten er om heen wat kortwieken, en vooral zoo nu en dan eens gaan



Groot Sneeuwkllokje (*Leucojum vernum*).

kijken, of de slakken ook aan 't vernielen zijn; is dit laatste het geval, dan zou ik een andere droge plek kiezen. Een handje vol kalk met zand in de grond brengen kan ook veel helpen.

Ik neem vaak, als ik er op uitga, bollen, wortels of zaden van huis in de plantenbus mee, om ze op gunstige plekjes te zaaien of te pooten. Zoo heb ik al op verscheidene plaatsen

lelietjes-van-dalen ingevoerd, waar ze vroeger niet voorkwamen.

Wie er geen goed bewortelde planten aan wil wagen, kan ook wel bollen van *Leucojum vernum* bij de groote bloemkweekers koopen, maar voor het overplanten in 't wild zijn planten, die het in de tuin al een jaartje uitgehouden hebben, beter geschikt. E. Hs.



De Nederlandsche Entomologische Vereeniging.

Hooggeachte heer Jaspers!

Aflevering II van het zoo onderhoudend Tijdschrift „De Levende Natuur” (Januari 1897), inziende, en uwe aankondiging van het werk van Dr. J. Th. Oudemans, de Nederlandsche insecten, lezende, vind ik, dat gij daarin tevens zooveel goeds van de Nederlandsche Entomologische Vereeniging gezegd hebt, dat bij menigeen, dunkt mij, de wensch moet opkomen, om nog iets meer van die Vereeniging te vernemen. Nu dan, de eer hobbende Voorzitter van de Nederlandsche Entomologische Vereeniging te zijn, voel ik mij in de eerste plaats geroepen, om zulk eene weetgierigheid, waar zij mocht ontstaan, te bevredigen.

Wat het karakter der Vereeniging is en hoe zij werkt, hebt gij zóó goed in het licht gesteld, dat ik meen, dat het publiek dienaangaande geene verdere inlichtingen behoeft. Maar de voorwaarden, waarop belangstellenden zich bij haar kunnen aansluiten, deze wil ik thans mededeelen. Volgens artikel 3 der wet, kunnen inwoners van het Rijk en zijne overzeesche bezittingen gewoon lid worden. Daartoe zullen zij door een der leden schriftelijk bij het bestuur voorgesteld moeten worden. Het bestuur beslist over hunne aanneming.

De contributie bedraagt f6 per jaar en kan ook vervangen worden door eene contributie in eens van f100.

Zooals men ziet, is de toegang niet moeielijk, en zijn de voorwaarden ook niet bezwaarlijk. De vraag is maar, welke voordeelen verkrijgt men daardoor? Eerstens, behalve de kennismaking met vakgenooten, wier omgang niet anders dan leerzaam en aangenaam kan zijn — ik sluit mij ten volle bij uwe uitspraken dienaangaande aan, — heeft men het onschatbare recht, om van de boekery der vereeniging gebruik te maken. Die boekenschat, welke zij in de eerste plaats te danken heeft aan de mildheid van een harer medeleden, wijlen den heer Hartogh Heijs van de Lier en van hare thans nog levende begunstigster, mevr. de wed. Hartogh Heijs van de Lier, geb. Snoeck — men ziet dat wij niet naar Noord-Amerika behoeven te gaan om onbekrompen bevorderaars der wetenschappen aan te treffen — is zeer rijk. Inderdaad geloof ik niet, dat eenige andere entomologische vereeniging in Europa zulk eene rijke en zich aanhoudend nog uitbreidende bibliotheek bezit.

Vervolgens bezit de Entomologische Vereeniging in haar orgaan, het Tijdschrift voor Entomologie, mede iets van hooge waarde. Dat tijdschrift, waarvan eerlang de veertigste jaargang zal worden begonnen, levert de gelegenheid op ter bekendmaking van eigen waarnemingen en wordt door de vereeniging geruild tegen alle andere tijdschriften, in de geheele wereld uitgegeven over entomologie en aanverwante wetenschappen. Een kostelijk middel dus, om steeds in korten tijd en volledig op de hoogte te komen van alles, wat over ons studievak wordt gepubliceerd! De prijs van het tijdschrift is voor leden f6 per jaargang, voor niet-leden, door den boekhandel, adres Marts. Nijhoff te 's Gravenhage f7.20.

Deze zijn de voorname voordeelen, die men door het lidmaatschap deelachtig kan worden.

Vergun mij, hier nog bij te voegen, dat het nu beslist is, dat eerlang op nieuw een belangrijk werk over Nederlandsche insecten, de bewerking onzer coleoptera (kevers) betreffende, door Jhr. dr. E. J. G. Everts te 's Gravenhage, ter perse gaat. Het zal ook bij de firma Marts. Nijhoff te 's Gravenhage verschijnen.

Terecht merkt men op, geachte redacteur, dat wetenschappelijke en praktische beoefening der natuurstudie niet tegenover elkander staan, maar elkander aanvullen en dus gepaard moeten gaan. „Bottenie; zelfstandig naamwoord, „kennis der planten, Wanneer hij geleerd heeft, dat bottenie „zooveel is als kennis der planten, gaat hij in den tuin en „leert ze kennen.” Zoo sprak wijlen de heer Squeers, zie Nikolaas Nickleby, door Charles Dickens; geen paedagoog ter wereld zal de woorden van dien grooten man in zijn vak wraken en zoo zij het dan ook met de entomologie. Men sluite zich aan bij de Nederlandsche Entomologische Vereeniging, verschaffe zich eene grondige wetenschappelijke kennis der insecten en ga ze dan waarnemen daarbuiten, in veld en bosch. Het genot zal er grooter, hooger, rijker door worden en eene onschatbare nawerking in ons gemoed, als blijvende vrucht doen rijpen.

P. C. T. SNELLEN.

Rotterdam, 24 Februari 1897.

